

THO

XUẤT

ĐẠI

THUẬN - HO

HO

Bên này ứng "Thiên-Vân-Tiên"

lại đây là "Thiên-Vân-Tiên"

là 10000 đol 10000 đol

NOUVEAU

Được làm ở ...
... ..

THO' CHÀNG NHÁI

Họ Vương trị nước thái bình, Nhơn dân lạc nghiệp thôn quê.
Xưa kia tại xứ Tong-giang, Có ông Trưởng-gia von bang.
Sinh đồng một gái xấu xa, Giãng-Dung tên gọi tuơng đương.
Ông bà buồn hực ừ ừ, Con ta quá đi người chề Lê vơ.
Ai ngờ số hệ nơi trời, Giãng-Dung mình một áng thơ.
Sinh đồng một Nhái lạ thay, Thắt là thục từ xưa mẹ già.
Giãng-Dung đi báo tức thời, Ông bà nghe rõ đả đả.
Giãng-Dung luy nhỏ đôi hàng, Thục cũng e là nay rõ ràng.
Người sinh ra thì mấy ai, Thắt diêm quai đi con này khỉ.
Ông bà khuyên cho phàn nàn, Con ta nuôi Nhái kỹ càng.
Chờ cho nhầy lầy ra đường, E cho gà vịt nhai xương.
Hay là trời giúp bên này, Mất phẩm khoe thân gọi này.
Ai ngờ họa phúc nan lường, Ông bà nhưấm hình cho trơ.
Kêu con vào trời đánh ránh, Ai cha mẹ chúng bốn sinh dư.
Con ta nuôi Nhái ăn cần, Chờ nghe lời thề phàn và luận.
Phàn cha mẹ thác dã an, Thương con coi cút ghê đang.
Dứt lời hỗn phách biển tan, Giãng-Dung kêu khê thê.
Tưởng là cha mẹ tron dõi, Nào hay này lại lịch đời.
Nặng bèn thọ chể cư tang, Ta hề tổng tang dã an việc.
Từ đây hieu quạnh vào ra, Tăm thân cô dặc thất hạ thâm.
Dưỡng nuôi chàng Nhái ngày ngày, Mười ba năm chau hình.
Nhái hèn thừa mẹ một khi, Xin mẹ hãy cười vợ thì cho tôi?
Giãng-Dung nghe nói hỏi ỏi, Vợ đâu mà lại cười thời cho này?
Họa tao kiếm rần về đây, Đụng mây với nó ngày nay giao hôn.
Nhắm trong thiên hạ người ta, Ai thêm lấy Nhái này mà hảo tao?
Nhái bèn thưa mẹ âm hao, Mẹ cười dân thứ con nào thêm dân.
Mẹ vào nơi chốn lương-lầu, Nói con Hồ-Đế kết câu dươn tình.
Giãng-Dung nghe nói thất kinh, Con muốn cho mẹ bỏ mình hay sao?
Người là vua chúa tại trào, Phàn ta lẽ thứ dân nào lộng ngôn.
E cho thác chẳng còn hồn, Thôi dừng tình việc tâm rồn nũng công.
Nhái rằng: mẹ hãy an lòng, Tôi nơi mẹ khá dục trong tổ trồn.
Giãng-Dung nghe trẻ đời chơn, Đường xa diệu viễn quang san quăng gi.
Nói việc Hồ-Đế trào nghi, Có oàng gái út tên thì Kiền-Tiến.

Mười mười hai tuổi đương xuân, Hồn dung yền diệu lý hân non hồng.
Đang khi trãi chánh hộ đồng, Quân như vào trước bệ rồng tàu qua.
Có người phụ nữ xấu xa, Nhảy vào yết kiến Hoang gia cửa trung.
Đức vua phân trước trảo trung, Cho nàng nhập dận kết hung tở háy.
Giăng-Dung vào tới kim giai, Nàng lên quí bệ hay ngay nơi dăng.
Tới người què ở Tòng giang, Giăng-Dung tác h từ rõ ràng đồng trinh.
Việc này găm quá ức tình, Khi không mà lại trong minh thọ thái.
Đến ngày nở nhụy hoa khai, Sanh dục g một Nhoi gái trái biết nào.
Nhái thôi hợp lẫn vũng ao, Nhái dần lại bắt ra vào hôn gao.
Lần lần dòng mấn xuân qua, Nhoi chơng này đã mười ba bốn rồi.
Nhái xưng rằng : Nhái con tron, Bao nhiêu lần chơng đi đả châu trời.
Nhưng mà chẳng khứng con dân, Đuổi con chơng bị xua truấn cũng chơ.
Bao tôi trảo chơn vào kẻ, Tân em trảo hươu trảo : lặt bẻ xuôi già.
Đức vua nghe tấu thơ ra, Nhái rằng : Nhái bắt được là o.
Thấy người sợ nhảy lao xao, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Hay là yêu quái chỉ đây, Ước dợng trảo em vào cũi m vẫy.
Nghĩ rồi vua mới phân ra, Phạt nhái vào cũi m vẫy em con trời.
Con sa dầu gủ con người, Khơng em trảo con em con trời.
Giăng-Dung trở lại gủ dợng, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Vua dòt xem rõ vạc hình, Bỏ em trảo em vào cũi m vẫy.
Nhái rằng : mẹ hãy đến đây, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Nhảy vào lay áo năm quơ, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Đến nơi vào chốn con trâu, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Tôi đã đem Nhái đến đây, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Giăng-Dung nhắm trước cửa, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Bên dũ tay áo một khi, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Đức vua xem thấy ngàn người, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Hỏi rằng : Nhái muốn con này, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Nhái chẳng trước diện vua, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Hỗ-vương suy nghĩ vừa rồi, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Nhái thì phận Nhái con trâu, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Hỗ-vương trước diện bệ vua, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Dứt lời hiển sự nên kinh, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Lướt vào găm hết vang dầy, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Giăng-Dung hỏi giữa trảo dợng, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Hỗ-vương run sợ nói êm, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Giăng-Dung đem Nhái ra đi, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Hỗ-vương than thở thiết tha, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.
Mọi rề mà trảo chẳng an, Nhái chơng trảo em vào cũi m vẫy.

Kiền-Tiên vội vã quí lân, Tại cha sanh sự chẳng thì dăm dăm.

Muốn cho nhưn nghĩa hên lân, Viết thư tới báo chống thâu phép mẫn.

Hồ-vương truyền viết mau mau, Thủ cầm lân dữ đi lân khế bang.

Tả thơ một bức đã xong, Truyền cho cả trao huân xống dăm ngàn.

Quần nhưn lữ khách thơ lang, Xuống thuyền lướt dạn quang vàng, rẽ khê.

Tông-giang nay đã đến nơi, Vào đông thư nhàn hay là thiết tiệc.

Nhất chẳng nghe rõ nguồn cơn, Một thư đọc thử ghi chơn dăm lần.

«Thơ rằng: Công-chúa Kiền-Hiền, Gửi lời khế bang nể họ u gia trung.

«Sau là trình giữa phu lang, Thiếp xin mang phếp thuyên em họ u.

«Vả chàng tiền kiếp con trời, Lễ nào có chấp nợ ai đến họ u.

«Cha tôi mất thật chẳng tang, Mọi bề làm lý trí, cần chàng mang.

«Từ chàng gia nội hải qui, Thù cầm hương lạc kẻ thù ngoại trung.

«Vua cha lo sợ phếp phòng, Bu quai vào voi thâu tá, chớ nhàn.

«Xin chàng phếp báo thâu an, Kêu ma trừ sợ như nhàn, tá, chớ nhàn.

«Ơn kia ghi tạc lòng đây, Thận này thắp nến phòng dạm, tá, chớ nhàn.

«Một lời cũng nghĩa tao khàng, Xin chàng từ biệt em họ u, tá, chớ nhàn.

«Mấy lời tâm huyết gửi sang, Mong ơn quên ta dạm em họ u, tá, chớ nhàn.

Xem thơ Nhất lưỡng xót xa, Khả khên công chúa em họ u, tá, chớ nhàn.

Phu-thê là đạo xướng thầy, Nền ta có chấp phếp lý và nhàn.

Chàng hên thâu hết phép tiên, Thủ lĩnh khi lý nam yên trong nhàn.

Nói về Hồ-Đế tại triều, Thủ đa mất hết xuất bìn vai nhàn.

Mới cùng Hoàng-hậu lỏ phàn, Nức ta rục rục người phàn dạm nhàn.

Rẽ liền gln giữ giang san, Hết lo dich quốc ngoại bang gây nhàn.

Thốt đoạn Chàng Nhất gia trang, Một mình suy nghĩ tìm, làm nhàn nhàn.

Nền mà việc nợ chẳng xong, Ai là người thủ họ phong chủ nhàn.

Trước là cười đến mẹ cha, Sau là cười Nhất linh ta nhàn nhàn.

Xin mẹ kinh địa sang qua, Tôi thảo Hồ-Đế dạm ma nhàn nhàn.

Hỏi người muốn chầu thế gian, Hay dạm ban vật thiên dạm nhàn nhàn.

Giống-Dung vội vã ra đi, Mấy ngày đã dạm kinh kỳ nhàn nhàn.

Hồ-vương hên phàn trước ngai, Sui gia lui thất nói nhàn nhàn nhàn.

Bên tôi tôi đã lo an, Bên trai phàn chỉ phất toan nhàn nhàn.

Sấm sần mọi việc mới hay, Có đủ thì mới con rầy nhàn nhàn.

Đám cười con vua phải to, Lễ vật trong thế tiếng nhàn nhàn nhàn.

Lễ đủ một trăm mặt trời, Một trăm mặt nguyệt giữa dạm nhàn nhàn.

Một trăm phật từ trên giá, Thành-hoàng trăm vị dạm nhàn nhàn nhàn.

Một trăm mưng xá có lông, Trăm con nai trắng trong nhàn nhàn nhàn.

Một trăm năm dữ hết là, Một trăm sự tử phục mà trước sân.
Lại sáu một trăm kỷ lăm, Trên lưng trăm vị Tôn thần cõi di.
Trăm rồng ngũ sắc cao phi, Giũn chúng mặt nhứt ta thì xem ci oi.
Hoàng-hậu sợ đã hết hoai, Ông đòi những việc hằng trời khó thay.
Đức vua thời mới tỏ bày, Thử cho biết rõ tài hay lực nào.
Giăng-Dùng nghe cũng ngạt ngào, Ta từ trở lại đau đau chẳng an,
Phen này phải thác sống vàng, Triều-dinh nghiêm lệnh khó toàn rày.
Đầu nhà còn hỏi chân mây, Nhái chúng bước đến hỏi nay dưới dầm.
Cớ chi mẹ những ân sâu, Hay vua khi dễ lẽ nào nói ra ?
Nàng rằng : người chẳng khi to, Nhưng đôi lẽ vất vả là quá ghê.
Nói rồi phân tại moi hề, Phen ni con mẹ hơn về âm ty.
Nhái rằng : mẹ chờ sẵn bí, Hồ-vương kêu bắt, trề thì liền xong.
Nói rồi biến hóa linh không, Thiên đức về đến gõ phòng Bội loan.
Tới nơi vào cửa đèn vàng, Lay mừng vương phi chào hàng bá quan.
Ngọc-hoàng thời mới hỏi han, Sao con chàng ở Dương-gian phần hồi ?
Thái-tử qui tấu khước rồi, Dân được cưu vớt mới hỏi tại đây.
Ngọc-Hoàng phân trước kén gái, Hoàng đế anh em từ nay phải rã.
Con vua trở lại Dương-gian, Hoàng đế anh em từ nay phải rã.
Ngọc-hoàng mới phân an trí, Núi non núi biển thiên nhiên khắp nơi,
Tây-phân phát tổ khai mở, Đông-tây Bắc-Nam bốn cõi cùng theo.
Tề-Thiên lại với Ngụy-triều, Quân dân quân dân đều theo Dương-gian.
Mãng-xà các giồng hú lạc, Phụng-hoàng các giồng hú lạc, đều theo.
Đều vâng Thái-tử lệnh tin, Quân dân quân dân đều theo Dương-gian.
Đoạn này nói về nhà chi nó, Thiên đức anh em từ nay phải rã.
Bây giờ mẹ khả thân u xứng, Thiên đức anh em từ nay phải rã.
Cải trần cái rạp nghiêm trang, Thiên đức anh em từ nay phải rã.
Giờ thin họ đến bện họ, Sĩ-ni họ đến bện họ, đều theo.
Giăng-Dùng nghe trẻ hơn cả, Mãi một ngày một đêm anh em.
Vua rằng : Chỉ cho lo trọng, Y-lam các giồng anh em.
Giăng-Dùng bài tạ đền rồng, Triều-dinh anh em từ nay phải rã.
Tháng giêng mười sáu tháng tư, Triều-dinh anh em từ nay phải rã.
Tự nhiên chu-vị đến nơi, Núi non núi biển thiên nhiên khắp nơi.
Lao xao tiên-phát hằng hà, Mãng-xà thiên du lại qua chát dưng.
Trống chiêng inh òi tửng vang, Triều-dinh anh em từ nay phải rã.
Tam cương lục viện thờ thần, Hồ-vương Hoàng đế anh em từ nay phải rã.
Mặt trời chiếu nóng muôn vàng, Triều-dinh anh em từ nay phải rã.
Cha tôi làm rồi nhơn gian, Triều-dinh anh em từ nay phải rã.
Làm thành thì rồi quốc-gia, Triều-dinh anh em từ nay phải rã.
Nhứt nguyệt xin giãi cho yên, Triều-dinh anh em từ nay phải rã.

Nói rồi họ bắt đầu rửa, Số vẫn bên đốt lộng thảnh thơi của Ngọc-hoàng xem sự phân minh. Kiền-Tiên như được gặp một người bạn cũ, Truyền cho các hộ long-vương, Khả thân như người bạn cũ, Lại thân các thủ hộ-lang, Kêu mà phân thế hợp lại, và họ cũng. Bây giờ há lãnh an khương, Tráo-dịch Hồ-Đế cho Trung-nhiếp. Hồ-vương truyền lệnh vọi vàng, Mau mau ra đến cửa biển. Họ trai đông đủ nên đông, Chư-tiên chư-phật thủ hộ như cũ. Chư-thần chư-thánh từ phàm, Lại có lễ viếng đến như trước. Hồ-vương quì gối lay lễ, Chúc mừng Ngọc-hoàng. Tráo-dịch Trá-thương rưng rức ân cần, Thiên-thiên như xưa như trước. Đồ ăn mọi món sắp bày, Cơm liền vật quý sơn hà. Ai từng dám cười thế nư, Đồ chay do mâm đựng đồ hoa lệ. Họ gái thì ăn mặc rỗng, Họ trai nan-nâu thấy đẹp. Cửa phàm dọn đã đầy đầy, Phật-tiên chúng như trước đây. Hồ-vương đứng dậy thưa rằng: Kính thỉnh bà chúa. Ngày nay ai-nữ n: hi kỳ, Xin cho phép mở tiệc. Kiền-Tiên rón rén bước ra, Lay chén mời Tráo-dịch. Họ trai trưởng-tộc bảy tăn, Kiền-Tiên xem từng mâm cỗ. Ngọc-hoàng mới tỏ thấp cao, Tiên-linh đã ra trước đây. Dãy dãy chư-phật chư-tiên, Đứng vào phía trước. Bây giờ mọi việc đã an, Vội chôn an-niếp phẩm. Hai chị nói với Kiền-Tiên: Thuyết e n: hi kỳ. Sao chị lại n: hi kỳ? Nó là yêu quái chẳng sai, Có nguy cơ nguy hiểm. Kiền-Tiên rằng nghĩ đã vắng, Một chén đồ ăn phẩm. Ngày nay đã hiệp phu thê, Một ngày vui, một ngày. Đoạn này nói việc Nhị-chàng. Quyết lòng th: hi kỳ. Kêu nàng búi tóc âm hao, Ất qua phả th: hi kỳ. Nàng không xem trước xem sau, Kêu nàng th: hi kỳ. Phương chi cửu đặng mang toan, Kiền-Tiên d: hi kỳ. Chàng quyết thử vợ hôm nay, Xúc chàng b: hi kỳ. Kiền-Tiên luy ngọc trơn rơi, Chàng ơi! bà n: hi kỳ. Tiếc chưa đồng lịch đồng sàng, Cùng nhau vui g: hi kỳ. Chàng sao đành d: hi kỳ, Kêu còn người m: hi kỳ. Ta mau vào chốn ulla vang, Tán cùng vương-phu th: hi kỳ. Hồ-vương nghe tấn quở vang, Sao con d: hi kỳ. Tiếc thay diệu-thuật ai hi, Ngày nay lại khiến d: hi kỳ. Đã đánh sanh kỳ tử quí, Thôi con trở lại lo hi kỳ. Kiền-Tiên trở lại lo toay, Đặt bày lễ vật d: hi kỳ.

Độc vẫn lòng những nảo nùng, Sống sao thác vầy một lòng với nhen.
Tế rồi than khóc xiết bao, Trách thay loài kiến bầy sao vô nghĩ.
Nhà tao thiệt cả thiếu chi, Sao háy nữ dạ cần thì chổng tao ?
Nhái chàng xem rõ âm hao, Khả khen hiền phụ trước sau thát lòng.
Nay ta đã rõ dục trong, Dương-gian trở lại ngổ phòng loan đương.
Biểu trai xính lỗi phí thường, Mây tầm mắt phung đường đường dung nghĩ.
Lán la vào chốn cung vi, Kiếm lời hoa nguyệt một khi ghen nằng.
Kiền-Tiên bèn hỏi vợ vàng, Người đâu lạ mặt đến toan việc gì ?
Chàng bèn đáp lại một khi, Tôi là Thái-tử con thì Tề-vương.
Nghe nàng xính tốt phí thường, Giữa đường gây gành lòng thương chẳng cùng.
Nên tôi mới đến cung trung, Tô đều lợi hại thì chung với nàng.
Đức giống mà phải tạm choàn, Hoa tươi người chuẩn đến tàn chướng chề.
Khuyên đừng trực liết phòng huê, Cùng tôi chấp nối vẹn bề phu x loan.
Kiền-Tiên khoát mũng đã vàng, Khả mau ra khỏi chớ toan nhiều lại.
Chàng nghe nàng nói liền cười, Chưa chi sao lại nằng thì đuổi ra ?
Nàng dẫu chẳng trở-gi đuổi ta, Thắc tôi chịu thác đứng xa hân nằng.
Dầu cho lệnh thánh tráo dâng, Gìn hình tôi chịu hầu nằng mà thôi.
Cớ sao nằng lại chê tôi, Chổng nằng là Nhái vô hồi xấu xa ?
Cố dẫu dâm sánh cùng ta, Tề-tráo Thái-tử xinh đi quá vênh.
Kiền-Tiên nổi trận lôi đình, Rút gươm ta chém bỏ mình chẳng tha.
Cầm gươm tay chém miệng la, Tam cung lục viện bắt mà chừa-gian.
Bắt gươm chàng bảo khoa-khoan, Qua này rồi lỗi Nhái chàng chẳng sai.
Chẳng lĩnh sau trước phân hay, Qua thiệt chàng Nhái ở nơi phòng uang.
Kiền-Tiên nhiệt mắng đã vàng, Tề giả bực lộn là hoán đáng dẫu.
Chổng là Nhái thic đã lâu, Nhái dẫu mà lui bèn lên ngựa, ta ?
Nhái chàng tới mới phân qua, Thật anh em tốt gọi là rõ ràng.
Chẳng tin đem xác Nhái chàng, Ta hứa cầm xác cho nằng lòng tỉnh.
Kiền-Tiên đem lột đến trình, Nhái bệ nhập xác huyên anh rõ ràng.
Kiền-Tiên ôm nhái khóc than, Cớ sao chàng lại phũ phàn bỏ tôi ?
Nhái rằng : Thượng giới phân hồi, Về chốn quên nơi dựng thời nằng hay.
Ngày nay mừng đã sum vầy, Lột anh em giữ hôm mai ân cần.
Âu ta vào viếng phu thân, Sau là thăm hết quần thần bá quan.
Vợ chổng vào chốn đền vàng, Chúc mừng vương-phu, mẫu-hoàng, bá-quan,
Hô-vương phân hồi vợ vàng, Kiền-Tiên con thóc rõ ràng chẳng sai.
Cớ sao mà dựng tại lại, Hình dung tươi tốt phân nay cha tàn ?
Nhái bèn quí lấu hệ vàng, Kiếp dài con mãng, Ngọc-hoàng ban ơn.
Cho oên mới dựng thành nhưn, Con vào kinh lại, hệ đơn hằng tào.
Vợ chổng hái tạ đền vàng, Sửa sang xe giá Tổ-giang băng dơi.
Vợ chổng đi đã đến nơi, Bước vào lạy mẹ chúc thời bình an.

Giăng-Dung mừng rỡ tiến dâng, Ngảy này nhân từ cho tâu anh hỡi anh,
Mẹ thời già yếu ở xa, Con thời ở chốn chông chênh tại đây,
Ngảy này hết rõ nỗi phưu phong, Núi kim tôi mà em chưa thấy hay,
Đã sanh ra phận lam than, Ở nhà mẹ mướn hay em hay,
Con ta giữ vẹn một họ, Mấy hai mẹ đẻ và cha đẻ hay,
Vợ chồng quý lấy mẹ già, Tên em hèn dốt biết em hay,
Tối thời nhào cũi hủ ra, Ngảy này mẹ mướn ở nhà em hay,
Duyên này nơi việc Từ lương, Làm tập sự ở nhà em hay,
Đầu tài đầu lược đủ tài, Đem ra đời nhà em hay,
Rao cũng khắp chốn khắp nơi, Ở nhà em hay em hay,
Chư hầu liệt quốc hơn ai, Ở nhà em hay em hay,
Hổ-vương phần quở ở đời, Ở nhà em hay em hay,
Truyền bá cũng em đời, Ở nhà em hay em hay,
Hổ-vương sãi sự em đời, Ở nhà em hay em hay,
Nhân chàng cho chôn em đời, Ở nhà em hay em hay,
Chưa em em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Hổ-vương hết việc em đời, Ở nhà em hay em hay,
Trời xinh em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Nhật chi em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Tấn nưc em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Người sao em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Hạo-quang em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Chen nhem em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Tần-vương em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Nhạc em em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Phải em em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Kiến-Thư em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Hải chi em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Tất xum thiên hạ em đời, Ở nhà em hay em hay,
Hải năng em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Đặt nhem vào em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Kiếm tui khuy em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Lốt Nhái để em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Phủ xum tui em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Lốt này đem bỏ em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Hải năng em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Hải năng em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Nung niền đem lại em em em đời, Ở nhà em hay em hay,
Chàng tua cổi lốt em em em đời, Ở nhà em hay em hay,

Chờ chàng cỡi lốt thấy nào, Nếu chàng chẳng cỡi ta vào cỡi cho,
 Lẽ nào khô lổ cầu đo, Dầu chàng chẳng đẹp phan ta hằng tình,
 Hỡi hoài san cứ làm thỉnh, Chàng buồn thiếp cũng sẵn tình chưa chán,
 Một ngày cũng nghĩa tào.khang, Vài cùng trời đất khắp phan chừng lòng,
 Thân thân trách phan tui lòng, Lấy dao hèn cỡi lốt chổng xem qua,
 Nhái đau ọ ọ kêu la, Hai nàng mừng rỡ nhái mà biết kêu,
 Mưa đông lạnh biết bao nhiêu, Hai nàng mới lấy nhiều điều đắp thay,
 Lốt chàng thì lại cầm tay, Hai nàng than thở kể rày xiết chi,
 Hai nàng luy nhỏ làm ly, Bền làm vắn tế một khi tế chàng,
 Tế rồi còn hồi thờ than, Bồng đầu búi tóc thánh-hoàng về kính,
 Đức vua vào chốn đơn diên, Bền dõi hai gái sự tình hôn qua,
 Có sao léo trở về tòa, Mà không tàn lui cho ta hững hờ,
 Hai nàng tấu trước đến vàng, Chàng Nhái đã thức rõ ràng cha ôi-
 Đức vua nghe tấu rung rờ, Chàng Nhái dừ nửa bây thời mới diên,
 Hai nàng bày tỏ căn nguyên, Hai tui thấy hóa hừ d'ýen thay là,
 Nhìn chàng đường thế tiên nga, Ngồi voi bạch tượng xem đa hữu duyên,
 Hai tui hèn trở về liền, Bất d'ang hừ nhái hỏi thiên k'1 đon,
 Băn chàng cỡi lốt cho rồi, Nhưng chàng chẳng cỡi từ thời cỡi ta,
 Ai dè lốt nhái chưa già, Hai tui vợ rồi ch'g n'ê t'êc đi,
 Thương chàng khóc kể xiết chi, Tội el'ng tron'g ta rồi thì d'ê tang,
 Hồ-vương nghe tấu máng v'ng, Quen n'ên má lại l'ên n'ên v'ng gì?
 Nhái phàm Nhái ấy biết chi, N'oi ấy thiên hạ d'ên l'ên v'ng chi?
 Nhái này Nhái biết đạo hằng, K'ếp tiên phải d'ên a' h'ng N'ên d'ên
 Bấy không suy nghĩ trước sau, "h'ỹ người v'ch l'ên d'ên n'ên gh'et r'ay,
 Phen này tao thờ cho hay, S'oi còn lại phan t'ay n'ên d'ên n'ên,
 Bất h'ay cho v'oi nó ch'oi, N'ên thấy tr'ên miệng k'ên m'ên n'ên,
 Ki'ên-Tiên chàng N'ên h'ên thanh, V'oi ch'ên v'ng n'ên l'ên d'ên d'ên,
 Hồ-vương n'ên t'ê h'ên bang, H'ên xem h'oi T'ên h'ên l'ên n'ên,
 T'ay r'ang: n'ên thanh d'ên g'ên, V'oi v'oi n'ên d'ên t'ên h'ên l'ên th'ay,
 L'ên truyền v'ien y'ên s'ay h'ay, Qu'ên thân hoan lạc v'inh th'ay tr'ên toa,
 B'ây ch'âu v'ân v'oi l'ui ra, Ki'ên-Tiên chàng Nhái về tòa nghi an,
 Ki'ên-Tiên l'ên m'ên nào t'ang, Nhái r'ang: có k'ê lòng g'ian d'ên t'ên,
 Có lòng gan'ghét d'ôi ta, Cho n'ên lấy l'ốt h'ên ra ngoai thanh,
 Em l'ua giữ d'ên d'ên r'ang, B'ây không thì s'ê l'uy m'ên mai sau,
 Ph'út d'âu có s'ê Thiên-t'ao, X'ông triệu chàng Nhái về ch'âu Th'ương-th'ien,
 Nhái h'ên th'au v'oi v'oi hi'ên, N'ay anh về ch'âu Th'ương-th'ien ch'ương-t'ên,
 D'ặng ch'âu Ng'oc-d'ể vua cha, Th'ương em th'ui th'ui vào ra m'ên m'ên,
 Th'oi than ch'ang xiết chi tình, Nhái h'ên từ gi'ã v'ân tr'ên bay ngay,
 Ki'ên-Tiên th'au khóc th'âm th'ay, Ch'ang ói bao n'ê ph'ân t'ay chia d'ang.

Đã dành xa cách bạn vàng, Từ đây thiên các đôi phôi - đứt tình
Nhất chàng về lối Thiên-đình, Bỏ quên mừng rỡ sự tình nên hẳn
Yến-viên nở nhọc cu xang, Ngay mai rồi sẽ sự tình nhứt hẳn
Nói việc hai chị gươm đao, Nghe tin chàng Nhất về chốn thỉn thĩn
Âm mưu quyết hại Kiền-Tiên, Nếu mà nó thảo - sao lòng
Hai chị thôi mới đến nhà, Bỏ em đi tìm sự tình ở chốn
Nàng rằng ! Chị chớ chấp lòng, Vốn em chong tâm ở chốn
Hai chị bên trở về nhà, Một cung Thỏ Thảo bực mình nên
Thảo rằng : việc ấy dễ thay, Tôi rồi mới sẽ ở chốn
Bỏ vào trong túi trái vàng, Bỏ đem đến dụ họ
Nàng ăn sáng sớm bữa đầu, Một tuần chén rượu ở nhà
Hai chị qua đó vội vàng, Hồn em vẫn nhớ Nhứt chàng
Nàng rằng : đạo ngũ - vợ chồng, Tình quả - tình
Lòng em thương như tình bạn, Và em thương như tình
Chị rằng : Có miếng trầu vàng, Và em thương như tình
Kiền-Tiên thấy nói hết lời, Anh - cô phải ở chốn
Hai chị lòng dạ hao tàn, Chàng em ở chốn
Đồng hào coi thể như không, Đến một - em
Vì mấy xấu hổ vậy đây, Gặp may - em
Kiền-Tiên tỉnh lại khóc lả, Chỉ còn em - em
Phận em còn mất chẳng phân, Bớt em - em
Chúc chị ở lại an hòa, Sớm kìa - em
Hai chị độc ác phi thường, Tâm em - em
Xác xô xuống biển tức thời, Bớt em - em
Giang-hà chuyển động ba đào, Hết em - em
Hai ta độc ác thất tình, Cho nên - em
Thôi thôi mau khá lui lui, Vết em - em
Chư-thần tuần vãng gang-lâm, Trót em - em
Bây lương việc của Kiền nương, Hết em - em
Long-vương phân trước kim-già, Xác em - em
Đem hồn nàng đến bảy giờ, Đẳng ta - em
Thủy-lộc vàng lựu thủy-hoàng, Giang-hà đến - em
Oan hồn phưởng phất nan yên, Thủy-tọa đến - em
Long-vương trên điện hỏi rày, Việc em - em
Kiền-Tiên thôi mới tâu vào, Dẫu dưới - em
Vua rằng : cần dọa kiếp này, Ở đây rồi - em
Đoạn này nói việc Nhất-Chàng, Bối chầu - em
Vào nhà vắng mặt vợ hiền, Biết rằng - em
Khóc than thăm thiết xiết chi, Xót anh - em

Bây giờ chính mát phũ,thê, Biết hao giờ đồng trọn bề với nhau.
Trách lòng hai chị hiềm sâu, Đồng-bào cố nhọc nữ nào đoạn phần.
Sắp bày lễ vật ăn cần, Hồn em bề Sở non Tần chứng minh,
Xổ xang đường cải tâm binh, Bên dọc văn tế, tế linh cho năng,
Tế rồi lụy nhỏ đôi hàng. Kiền-Tiên em hỏi snổi vàng có hay?
Trách ai lòng một đa hai, Đành tâm độc ác phần tay thiệp chàng.
Hai chị bèn đến hỏi bang, Vì sao xem sắc tướng chàng sâu hi?
Nhái chàng mới tỏ vân vi, Vợ tôi chẳng biết nó đi phương nào?
Sợ nó sa hố té bào, Nên đã thác mắt chốn nào biệt tin.
Hai chị thôi mời vờn binh, Cần chi mà lại dễ mình sâu riêng.
Dầu mà có mất Kiền-Tiên, Chàng đúng người khác than phiên lch chi.
Kiền-Tiên mà có thác đi, Hai ta xin thề cang chi mà rầu.
Mất cha mất mẹ lo âu, Vợ chồng nhưáo mắc vào cũi ra.
Khuyên chàng mưa chóe lo xa, Giồng kia mà đứt thì ta tạm chàng.
Vui vậy một phụng đôi loan, Mất một đèn lai hai nạng kèm chi.
Trăm năm đẹp phần xường tủy, Phòng loan vào dò kết nghi keo sơn?
Nhái chàng nghe nói ngử ngàn Hai chị sao khen bảy dăng gió trắng.
Lâm người phải giữ năm hàng, Em người quân-tử phải rằng tiểu-nhân?
Hai chị nghe nói hồ thâm, Trỏ về suy nghĩ trong tâm hàng-hoàn.
Tưởng xong ta dặng lầy chàng, Nào hay chàng lại chẳng màng đến ta.
Nhái chàng lòng những xót xa, Bên vào bề ngọc tâu qua phu-hoàng.
Trước sau mọi uổi bảy tám, Tôi về châu tình Ngạc-hoàng vua cha,
Vợ tôi thì ở lại nhà, Tôi về vung mắt nằng đã mất đi.
Kiếm tìm khắp hết tứ vi, Vợ tôi mất biết thiệt thì khó loan.
Hồ-vương mẫu-lâu kinh mang, Khôn cùng kêu khóc thử than thâm phiên.
Nhái chàng đặt gối tâu qui, Tôi xin làm liêm dưới miềng Âm-ty.
Biệt từ chàng mới ra đi, Giang-ha rạch nước xuống thu Diêm-la.
Lước vào trước điện tâu qua, Vợ tôi Dương-thế tên là Kiền-Tiên.
Thác oan chẳng rõ căn nguyên, Dám xin Diêm-chúa công miềng hải hà?
Diêm-vương thôi mời xem ra, Ta chớ Thái-tử dăng xa tới rầy?
Kiền-tiên chẳng có ngục này, Thái-tử man khả thử hai tám nạng.
Nhái chàng bái tạ đèn vàng, Lui ra lòng luống đoạn tràng khó khuây.
Xây nghe khóc kẻ vãng vầy, Tội nhưn trong ngục dầy dầy thiếu chi.
Nhái chàng bước đến tức thì, Bên hỏi chủ ngục tội gì cầm đây.
Quí rằng: thử nhứt cửa đây, Thấy chúa bà vãi cầm dây dơi dơi.
Giã lu đối thế bày lời, Bá-gia phụng cúng liễn thời luôn luôn.
Lại bày đức phật đức chuông, Xin nhiều lăm ít dẫu luôn tiên xài.

Chàng rằng : tội ấy đáng thay, Trốn xôn lộn thuốc lỏng may gian tà,
Kiếm tìm chẳng thấy bước ra, Tội hừ đến đó kiếm mà có không
Đến nơi bước tới sân rồng, Diêm-vương xem thấy mừng ông hơn hẳn
Việc chỉ Thái-tử hung ngoan, Công từ há sự phản lang có chừa?
Chàng rằng : tâm vụ Kiến-Tiên, Con vua Hổ-Đế ở miền đàng nam,
Thấy thí biệt mặt kho tàng Kiếm tìm khắp hết đường gần đây này,
E khi sa giếng lệ hao, Thấy thu dấu mặt hôn vào diêm la,
Diêm-vương thôi mới hay là, Trông họ chẳng có thất thân là tra
Thái-tử mà chẳng tin là, Cho vào ngục thất xem qua tội này,
Chàng hèn vào chốn ngục đang, Thấy tù bị kẹp thân vào cột trại
Chàng hỏi chủ ngục một lời, Tôi chỉ khảm kẹp phần trạc này thôi,
Quỉ rằng : ngục tạo gông to, Gia nhân thối bại gì đó đã gian,
Thấy người tất bịnh tù nào, Đương thân thành đi, không ai cứu mạng
Đội lễ gà vịt rộn ràng, Không tên họ chạy lại tìm thân này,
Thật là gian trá chỉ tầm, Thạc chủ hành phần giam cầm này
Nhất chàng nghe nói phạ, Trông tội hình đã đáng, tội phạm này có sao
Bên vào tù ta bề vang, Thứ thì nên đo tên này có chừa,
Ra đi giọt lệ không quên, Kể ra làm ăn bởi hay chán ? tội này
Thứ là đến cửa vào này, Chàng hỏi chủ ngục chương đại diện là,
Diêm quân mừng rỡ hỏi qua, Chàng hay Thái-tử xong ma việc này?
Nhất chàng hèn cúi vâng, Tôi đi tìm vợ tên thì Kiến-Tiên,
Biết thấy chẳng rõ cỡ dù, Dạm xin Diêm chưa thấy nguyên cho tang?
Diêm-vương truyền lính vội vàng, Mời oan tra sẵn non rừng, liền ra ra,
Phán quan xem họ tái hèn, Cháu này chẳng có Kiến-Tiên đâu là,
Vua rằng vào ngục xem qua, Kể e Thái-tử long con ngỗ nạo,
Nhất chàng vào ngục xem công, Thấy tù trần trụi muốn ngau khóc là,
Chặt đầu mổ bụng lột da, Lấy làm trò đùa mau ra đòn đá,
Bấm to bấm nhỏ chính ghê, Tội chi mà tội này gưi thế này,
Chủ ngục phán lại vâng vâng, Nó trạc này là vậy thì nói này,
Hung dữ chuỗi mắng dạy người, Bỏ từ phía nước lớn ngoan dụ người,
Gạt dặng rồi lại chẻ cưa, Dong làm cho hiền lòng thời giun ngoan,
Tỏ nhờn trong ngục đư ngừ, Hối nào mà kẻ những đang bắt mình,
Nhất chàng vào chỗ : đơn đinh, Ra từ Diêm-chúa thượng trình thứ tư,
Gian nan lao khổ đư tư, Quạt cau trâm nhíp thềm-thứ vào ra,
Nhớ nàng chưa xốt long ta, Nao kén hỏi ngó vào ra vui vậy,
Thứ tư nay đã tới đây, Vào tù Diêm-chúa tỏ bày sự ta,
Diêm-vương bắt mặt ngó ra, Cho mang Thái-tử đến ta việc gì?
Nhất chàng dặt gối đầu qui, Tôi đi tìm vợ tên thì Kiến-Tiên,

Nhơn sao chẳng rõ căn nguyên, Xác hồn mỗi liết long phiến xiết bao.
Mong ơn Diêm-chúa lễ nào, Tra coi hồn phách có vào đây chăng ?
Diêm-vương thôi mới phán rằng, Phán quan tra coi có chẳng tên nàng ?
Phán quan đỡ bộ xem tang, Tán rằng tên ấy rõ ràng vẫn không.
Diêm-vương thôi mới tỏ lòng, Thát-tử vào ngục ngộ hồng sét tra.
Nhái chàng vội vã bước ra, Vào nơi ngục thất xem ma đương bao.
Thấy tù kêu khóc lao xao, Hỏi rằng : hà tội quan vào nơi đây.
Thưa rằng : đạo tức là này, Đam heo thưng chui to tay dơ nhai.
Ngày nay phải dọa Diêm-la, Hứa cho ma kiếp sống lại đời đời.
Nhái chàng dạo khắp các nơi, Kiếm tìm chỗ ở trong rừng tuốt bước ra.
Vào đền lữ tạ Diêm-la, Thưa xin đến ở đồng tù kẻ nọ ta.
Nhái chàng thôi mới xán xan, Gặp lại Diêm-la ở trong long-đạch.
Diêm-vương chào hỏi phan minh, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Nhái chàng vội vã tuân qui, Kìa Diêm-la vào tra tra tra tra.
Nên tôi mới đến ngục này, Gặp lại Diêm-la ở trong long-đạch.
Diêm-vương phán hỏi kìa Diêm-la, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Phán quan tra coi kìa Diêm-la, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Vua rằng : Thát-tử vào ngục, Ngộ hồng sét tra tra tra tra.
Nhái chàng thôi mới xán xan, Gặp lại Diêm-la ở trong long-đạch.
Thấy tù than khóc lao xao, Hỏi rằng : hà tội quan vào nơi đây.
Thưa rằng : đạo tức là này, Đam heo thưng chui to tay dơ nhai.
Quí rằng : phan minh tra coi, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Chớ chớ hỡi Diêm-la, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Hiệp chớ mang gươm ra tra coi, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Nên nay mới đến ngục này, Gặp lại Diêm-la ở trong long-đạch.
Nhái chàng thôi mới xán xan, Gặp lại Diêm-la ở trong long-đạch.
Không cùng thán kìa Diêm-la, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Thứ sáu đi đến ngục này, Gặp lại Diêm-la ở trong long-đạch.
Diêm-vương xem bộ tướng này, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Nhái chàng tra coi kìa Diêm-la, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Túc vi hồn xác mỗi ngày, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Biết tin thát kho hen to, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Vua truyền xem bộ tướng này, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Tôi xem kỹ tướng kìa Diêm-la, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Vua rằng : Thát-tử vào ngục, Ngộ hồng sét tra tra tra tra.
Kêu lòng thát-tử nghĩ này, Phán quan tra coi có chẳng tên chu ?
Nhái chàng vào ngục túc tìn, Thấy tù than khóc lao xao.
Mồ gan mọc mắt quả kinh, Hỏi rằng : hà tội quan vào nơi đây.
Quí rằng : lữ nó chẳng ngáy, Kìa ở đương thổ nọ hay gát người.
Hại cho chồng vợ dơ nơi, Đặt diêm nói dơ lữ người dơ diêm.
Lâm cho hao tổn hao tiền, Mạo tên thần thánh phật tiền bác người.

Chàng bên vào chốn đền vàng. Diêm-vương thôi mới hỏi hung sự lành.
Ta chào Thái-tử thiên-dinh, Việc chi mà có hành trình âm-quang.
Chàng rằng việc quá tru oan, Vợ tôi ở thế tên nàng Kiền-Tiên.
Vì dấu sanh sự chẳng hiền. Xác hồn đều mất sa duyên khó tăng.
Dám xin lượng rộng Kiềm-quan. Xét xem sổ hộ tên nàng có không.
Phán-quan tán trước hệ rỗng. Tôi đã xem bộ vốn không cửa này.
Nhái chàng vội vả tâu bày, Xin cho vào ngục xem nay thế nào.
Quý bên dắt đến đại lao, Thấy tù già trẻ lao xao nhộn nhắng.
Treo léo mổ ruột móc gan, Nghiến xương tan nát thấy càng sợ thay.
Kẻ bị rọc miệng chặt tay, Lóc từ miệng thịt loàn bầy lớp xương.
Chàng rằng: xem hết thảm thương, Chàng hay ở thế nó vương tội gì?
Quý rằng: ngang ngược xiết chi, Chàng thương kẻ khó khinh khi người già
Chười mưa chười gió kia là, Chười trời chười đất thật là không kiên.
Ấy là boach tội vu thiên, Cho nên nài bị oan khiến thế này.
Chàng rằng: tội ấy đáng thay, Trừ sao từ ta chúng rầy hươc ra
Đường trường ta kiếp trải qua. Thế mui chẳng biết vậy mà có không.
Nhớ nàng luy nhỏ ràng ràng, Bao giờ thấy mặt hớn lòng như thương.
Thập điện trước mắt tổ tường, Tôi đi tìm người vào hương diện tiền.
Vua chán Thái-tử thiên-dinh, Dọa chửi bới có sự tình chi riêng.
Nhái chàng quí gối tâu hiền, Tôi đi tìm vợ Kiền-Tiên tên nàng.
Vốn là công-chúa Hồ-lang, Xác hồn bị mất khôn tâu bạch minh.
Dám xin lượng rộng Diêm-dinh. Tra cho tên ấy ngục hình có chăng?
Phán-quan tra bộ thừa rằng, Đủ đủ hai bộ hạ thảng không nàng.
Vua e Thái-tử nghĩ nan, Truyền quí mở ngục cho chàng xem qua.
Ngục này tâm lỗi thay là, Tội danh nơi ấy sau mui đầu thai.
Tiểu căn on ngãi mắc ai, Dẫn tới sức vật hôm mai dập dề.
Hoặc là nghiệp báo cho nên, Tiểu căn thôn quĩ đáp đền ứng oan.
Nhái chàng vào kiểm từ phước, Mui không gặp hạn chưa chan giọt sầu.
Kiền-Tiên em hỏi đi đâu, Để qua lương những đón đau lòng vàng.
Bước vào tâu vọng Diêm-quan. Biết đau mà kiểm dặng nàng Kiền-Tiên.
Trong mười cửa ngục khắp miền, Kiểm tìm chẳng dặng căn nguyên khổ tăn
Diêm-vương thôi mới luận bàn, Hoặc là nàng đã tâm dặng Thiên-thai.
Chàng mau lên cõi hồng lai, Hỏi thăm chư vị họa nại gặp nàng.
Hoặc là về cõi Thiên-dàng, Hỏi thăm Ngọc-Đế coi nàng nơi nao.
Nhái chàng từ tạ Diêm-tào, Đẳng vãn giá vò về trào Thương-thiên.
Nhái chàng về đến cõi tiên, Hỏi thăm chẳng có qua miền Sum-la.
Hỏi thăm chẳng có trở ra, Đến nơi Địa-Tạng Di-Đà hỏi thăm.
Hỏi cùng các chỗ biệt tăm, Nhái chàng buồn thăm khôn cầm luy sa.

An ta vào chốn chương tòng, Hải thần Ngọc-Dã sư ta đương lên
Hước vào bệ ngọc án cần, Tàu qua Hoàng-phủ xin phi n cho t
Vợ tôi ở chốn dương gian, Con vua Hải-tổ tên nàng Kiều-Tiên.
Biết tin chẳng rõ căn duyên, Tôi đã tạm kiếm dịp m
Cảnh tiên cảnh phật vào ra, Nơi nơi chẳng có Hết b
Xin cha bày tỏ căn do, Kêu con t
Ngọc-Hoàng thôi mới thoát ra, Vợ con nó ở nơi
Việc kia con khá lo lường, Thừa con về h
Hai chị lòng đã chẳng hiền, Âm mưu quyết hai
Thị-Thảo độc được mưu tann, Bỏ vào trong
Kiền-Tiên việc nọ nào tòng, An vào s
Hai chị thôi mới dứt đi, Biển-dông đến d
Cầm dao cắt họng độc thay, Giết rồi h
Ha-Bá tuần vãng xem qua, Bắt nung đem l
Bắt hầu đến đó hồ tương, Giết nung t
Cha cho vương-sĩ d
Nhất chàng hải tặc kim-giai, Theo cùng vương-sĩ
Mọi giờ đi tới tòa-chuông, Sư lên tran
Long-vương truyền linh đôi nang, Đồi h
Cùng nhau kẻ nổi d
Nhất chàng tàu trước diện lên, Xin cho h
Hai tôi trở lại Dương-gian, Nư
Long-vương 3 lần một bề, Bề t
Vợ chồng bái tạ bề vàng, Giả từ h
Cùng nhau lược d
Bước vào qu
Hỗ-vương phán hồi trước ng
Nâng lầu hai chị mưu toan, Giết t
Hỗ-vương nghe rõ sự tình, Tác
Truyền quân kíp bắt hai nàng, Gi
Kiền-Tiên qui t
Xin tha hai chị cho an, Cùng chung
Lòng con con t
Hỗ-vương chẳng kh
Cho voi nó xé ch
Kiền-Tiên qui t
Hai chị lợi chết đáng thay, Nhưng
Tha chị loàn mạng một khi, Kh
Hỗ-vương nư giận chưa an, Vội vàng hạ

Tội chết ta tha nó đi. Tôi sống hành phạt đây thôi. Sao.
Đầy cho kiệt lực xa ngàn, Đầy cho đói khát bỏ lang an rày.
Quần nhon vưng linh một ngày, Bật hai chi em đem đây tâu say.
Chim kên vượn hú trên ngàn, Non cao chốn chỗ rừng bôn rày.
Núi này có một Chàng Tinh. Nó bắt hai ả vậy tình nó dưng.
Quần về tâu trước bệ đơn. Rằng hai nàng đi kết đạo cô nhai Chàng.
Hỗ.vương nghe tâu phan rằng. Hai đứa nó lấy Tinh Chàng quàng.
E, cho chúng nó trở về. Thù kia oán nó toàn bề lang rày.
Nhất hèn quí tấu phu hoàng, Xin cha em vớ cớ dưng rày.
Chàng-Tinh loái thủ rõ ràng. Cha dưng to sự. Lòng Chàng rày.
Chàng-Tinh nó có một thủa. Dữ cha muôn vạn tâu rày.
Thuận thời nó ở sơn khe, Ngược thời con giết hồn rày.
Hỗ.vương phan trước trao ngu. Tội nay tâu tặc vớ rày.
Tu hành nhờ lấy phước sau. Nhưng oán Phò mã Hồ rày.
Bá quan vắn vớ trao thần. Để g đưa Hồ đệ. Mực rày.
Phò-mã kể vị trí vị. Phong hườn tâu trước lập thư rày.
Lại bày yến tiệc ca xai g. Quan thần come lạc nhứt rày.
Ba năm tha thuế rõ ràng. Lũn tâu ca dưng xã môn rày.
Tân.vương hoang-hầu dãi chén. Lòng ai phụng-lên tâu rày.
Giảng.Dưng xem thấy hoa thây. Mực rày. Mực rày.
Đem nhau trở lại đến vàng. Tâu dưng rày. Thành dưng rày.
Bồn nôm soạn lại xem chơn. Sầu rày. Sầu rày.
Cho hay thiện ác đạo dưng. Nôm rày. Nôm rày.
Tuy là sự lịch hoàng dưng. Nôm rày. Nôm rày.
Chức cho nông sĩ cày rày. Nôm rày. Nôm rày.

— CHÚNG —

NHÀ XẤY SÁCH THUẬN HÒA

50, ĐƯỜNG THÁI-MIL-OT (Cố Định) - HÀ NỘI - Điện thoại: 37.511

CÁC THƠ THUY

- 1- LƯC-VĂN THƠ
- 2- PHƯƠNG-CỔ
- 3- LÂM-SANH
- 4- THOẠI-VĂN
- 5- BẠCH-VIỆT
- 6- TÔNG-TU
- 7- NÀNG-VĂN
- 8- CHANG-VĂN
- 9- ĐOÀN
- 10- ĐUỐC
- 11- TH
- 12- C
- 13- H
- 14- T
- 15- L
- 16- L
- 17- T
- 18- L
- 19- T
- 20- T
- 21- T
- 22- T
- 23- T
- 24- T
- 25- T
- 26- T
- 27- T
- 28- T
- 29- T
- 30- T
- 31- T
- 32- T
- 33- T
- 34- T
- 35- T
- 36- T
- 37- T
- 38- T
- 39- T
- 40- T
- 41- T
- 42- QU
- 43- A
- 44- C
- 45- C
- 46- CH
- 47- CH

THƠ HẬU

- 48- HẬU-V
 - 49- HẬU-P
 - 50- HẬU-L
- Văn Quốc-Tôn & A. H. C.